

บทที่ 2

การทบทวนเอกสารวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

บทบาทหน้าที่ของผู้ช่วยผู้จัดการกองถ่ายละคร กรณีศึกษาละครเรื่อง “เสน่หามาया” จำกัด พ.ศ 2559 สามารถนำทฤษฎี และแนวคิดที่เกี่ยวข้องเพื่อมาเป็นกรอบศึกษาดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหารแบบ POSDCORB

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับละครโทรทัศน์

ความหมายของละครโทรทัศน์

ละครโทรทัศน์ คือรายการทางโทรทัศน์ที่มีบทละครและเรื่องราว ไม่รวมถึงรายการจำพวก กีฬา ข่าว เรียลลิตี้โชว์ เกมโชว์ สแตนด์อัปคอมดี้ และวาไรตี้โชว์

คือรูปแบบรายการโทรทัศน์ประเภทบันเทิง ละครโทรทัศน์เรื่องแรกคือ สุยานิไม่ยอมแต่งงาน ออกอากาศทางช่อง 4 บางขุนพรหมนักแสดงที่แสดงในละครโทรทัศน์จะใช้หลายมูมกลิ้ง บางครั้งนักแสดงจะไม่ทราบว่ามีกล้องจะจับภาพ ทางด้านบทละครโทรทัศน์ ต้องมีความละเอียดทุกขั้นตอนกว่าละครเวที เพราะบทโทรทัศน์เป็นตัวกำหนดมูมกลิ้ง กำหนดฉาก การแต่งกายของผู้แสดง คนตรี เสียงประกอบ และบางเรื่องยังมีคอมพิวเตอร์กราฟิกเข้ามาเพื่อความสมจริงอีกด้วย

ประเภทของละครโทรทัศน์

ไม่ว่าเราจะสร้างสรรค์บทละครเรื่องใดๆ จำเป็นต้องทราบเสียก่อนว่า เรื่องราวที่มีอยู่น่าจะเป็นละครประเภทใด มิฉะนั้นอาจจะนำขนบหรือคุณสมบัติของละครประเภทหนึ่งไปใช้กับละครอีกประเภทหนึ่งซึ่งย่อมทำให้เกิดข้อบกพร่องหรือผิดพลาดได้ ประเภทของละครแบ่งตามลักษณะแนวคิดและเนื้อหาของเรื่อง ได้แก่

1. ละครโศกนาฏกรรม (Tragedy) มักจะเสนอเรื่องราวจริงจัง และการกระทำของมนุษย์ ที่แสดงการต่อสู้เพื่อความหมายในชีวิต เน้นความทุกข์ต่างๆของมนุษย์ และเป็นการต่อต้านพลังที่อยู่เหนือมนุษย์ หรืออยู่เหนือธรรมชาติ เช่นชะตากรรม หรือพรหมลิขิตที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ มักจะจบลงด้วยความเศร้า ปัจจุบันTragedy ถึงจะจบด้วยความโศกเศร้า แต่มักจะนำมาซึ่งความสุขบางอย่าง เช่นเรื่อง โรมิโอกับจูเลียต ถึงทั้งคู่จะตาย แต่ความตายนั้นก็ทำให้สองตระกูลดีขึ้น

2. ละครสุขนาฏกรรม (Comedy) จะแสดงความบกพร่องของมนุษย์ ที่ไม่ใช่ความพิการ แต่จะเป็นความผิดพลาดที่เป็นอุปสรรคที่ทำให้ชีวิตยุ่งยากมากขึ้น แต่จะนำเสนอแบบไม่จริงจัง เหมือน

Tragedy แสดงให้เห็นถึงความไร้สาระของมนุษย์ และมักสะท้อนให้ผู้ชมเห็นชีวิตตัวเองอย่างขบขัน และต่างจาก Tragedy ตรงที่ตัวเองจะได้สิ่งที่สูญเสียคืนมา หรือได้ในสิ่งที่ตามหา ขณะอุปสรรคทุกอย่าง ทำให้สังคมและโลกเจริญขึ้น จบแบบ happy ending ละครสุขนาฏกรรมมีหลายชนิดเช่น

- ละครตลกสุขนาฏกรรม Romantic comedy เช่น ตกกระไดหัวใจพลอยโจร หรือ Notting Hill
- ละครตลกสถานการณ์ (Sit-com หรือ Situation-comedy) พวกตลกสถานการณ์
- ละครตลกโกรมคราม Slapstick comedy พวกตลกที่เล่นกับความเจ็บปวดของร่างกาย พวกตลกคาเฟ่
- ละครตลกร้าย (Black comedy) พวกตลกร้าย เช่น ตลก 69 หรืออย่าง Death becomes hers อย่างที่ตอนที่นางเอกถูกยิงท้องโหว่ แต่ยังเดินได้
- ละครตลกผู้ดี (Comedy of Manner or High comedy) คือการเอาลักษณะท่าทางของพวกผู้ดีมาล้อเลียน
- ละครตลกเสียดสี (Satiric comedy)
- ละครตลกความคิด (Comedy of ideas)
- ละครตลกรักระจุ่มระจิม (Sentimental comedy)
- ละครตลกโปกฮา (Farce) พวกตลกดีหัว มักจะเป็นตลกที่เอะอะ ตึงตึง ตลกท่าทางเน้นความเจ็บปวด ความพิกลพิการเช่น ระเบิดเถิดเทิง สามเกลอหัวแข็ง (บางตำราแยกเป็นคนละพวกกับ Comedy)
- ละครตลกเศร้าเคล้าน้ำตา (บางคนเอาไปรวมกับพวกรักระจุ่มระจิม)
- 3. ละครจิตนิยาย (Romance) ละครประเภทนี้มักจะมี Hero ที่ทุกคนใฝ่ฝัน อยู่ในอุดมคติของทุกคน แต่อาจไม่ค่อยเห็นในโลกแห่งความจริง เช่น พระเอกเป็นนักรบที่เก่ง หล่อ รวย มีชาติตระกูล แต่มีรักเดียวใจเดียว

4. ละครเรจิม (Melodrama) เป็นละครประกอบเพลง เกิดขึ้นและนิยมมากในสมัยปฏิวัติอุตสาหกรรม จะเน้นเนื้อหาสะเทือนอารมณ์เป็นใหญ่ ขยายอารมณ์จนเกินจริง เช่น ผู้ชายสูงศักดิ์รักกับหมอนวดหรือโสเภณี หรือประเภทนางเอกที่ตกกระกำลำบาก ทำอะไรก็มีอุปสรรคไปหมดจนว่แล้วตัวละครก็ไม่มีทางต่อสู้อะไรได้เลย ฯลฯ ใกล้เคียงกับละครโทรทัศน์ในปัจจุบัน

5. ละครสมัยใหม่ (Modern Drama) แบ่งออกเป็น 2 ชนิดใหญ่ๆ ได้แก่ ละครสังคมนิยม (realism) และ ธรรมชาตินิยม (naturalism) ทั้งสองแนวถือเป็นละครที่เกิดขึ้นมาด้านกระแส Romance และ Melodrama จะเน้นความเป็น Realistic คือความสมจริง ซึ่งได้อิทธิพลจาก สัทธินิยม (Realism) ซึ่งหลังๆ จะกลายเป็นลัทธิธรรมชาตินิยม (Naturalism) คือเน้นความเป็นธรรมชาติที่ไม่ต้องการแต่งเติมอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าจะหน้าตา หรือลักษณะการดำเนินชีวิต แต่สำหรับละครจะเน้น Realistic

นอกจากนี้ยังมีละครอีกหลายแนวที่ถือเป็นละครสมัยใหม่ ได้แก่

- ละครต่อต้านสัจนิยม (anti-realism)
- ละครแนวสัญลักษณ์ (symbolism)
- ละครแนวเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (expressionism)
- ละครแนวเอพิก (epic)
- ละครแนวแอบเสิร์ด (absurd)

6. ละครร่วมสมัย (contemporary drama) หรือละครกระแสหลัก (main stream) ในปัจจุบันมีหลายประเภท เช่น ละครเพลง (musical)

7. ละครพวกแนวหน้า (avant-garde) และละครสกุลหลังสมัยใหม่ (postmodern drama)

องค์ประกอบของละครโทรทัศน์

องค์ประกอบสำคัญของการสร้างละครโทรทัศน์เพื่อความรู้

1. วัตถุประสงค์ของเรื่อง ต้องเป็นวัตถุประสงค์ที่แน่ชัด เช่น เป็นเรื่องรัก เรื่องชีวิต เรื่องลึกลับ สืบสวนสอบสวนหรือตลก เป็นต้น และเนื้อเรื่อง ชื่อเรื่อง หรือแก่นของเรื่องจะต้องมีความสัมพันธ์กัน เป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

2. การลำดับเรื่อง การสร้างเรื่องราวหรือผูกเรื่องด้วยการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงไปสู่ทิศทางเดียวกัน ใช้วิธีลำดับจากอดีตสู่ปัจจุบัน หรือจากปัจจุบันแล้วย้อนสู่อดีตก็ได้ หรือจะใช้ปัจจุบันเป็นหลักและแทรกสลับด้วยการเล่าย้อนหลังก็ได้

3. ฉาก เป็นการแสดงถึงสถานที่ของเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ ฉากที่เป็นประเทศชาติ บ้านเมือง หมู่บ้าน ป่า ท้องนา ถนน ทะเล ห้องนอน เป็นต้น เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ทันทีว่าเหตุการณ์นั้นๆ เกิดขึ้น ณ สถานที่ใด

4. เวลา หมายถึง ยุคสมัย เป็นสมัยโบราณ หรือสมัยใหม่ หรือในอนาคตที่เป็นความคิดฝันก็ได้ แต่ในการดำเนินเรื่องนั้น เวลา ฉาก และการลำดับเรื่องต้องให้สอดคล้องกัน

5. ภาษา หมายถึง การใช้ภาษา รวมไปถึงลีลา สำนวนโวหาร การสร้างภาพพจน์ การสร้างความหมายให้เกิดขึ้นแก่ผู้ชม โดยภาษาจะต้องสอดคล้องกับฉาก เวลา เรื่องราว และวัตถุประสงค์ของเรื่อง จึงจะสามารถสร้างความบันเทิงและความรู้ให้เกิดขึ้นได้ตรงตามเจตนารมณ์

อริสโตเติล (Aristotle) นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ชาวกรีกได้กล่าวถึงองค์ประกอบของละครไว้ในหนังสือโพอเทติกส์ (Poetics) ซึ่งถือเป็นตำราเกี่ยวกับทฤษฎีการละครเล่มแรกของโลก โดยได้จำแนกองค์ประกอบของละครไว้ 6 ส่วน (อ้างอิงจาก Geraldine Brain Siks, 1983 : p.170) ดังนี้

1. โครงเรื่อง (Plot) หมายถึง โครงสร้างของการกระทำที่ปรากฏอยู่ในละคร การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่างมีเหตุผล และจุดหมายปลายทาง โดยให้มีความสมบูรณ์อยู่ในตัวเอง นั่นคือ มีจุดเริ่มต้น ตอนกลาง และจุดจบของเรื่อง เหตุการณ์ทุกตอนที่ประกอบเข้าด้วยกัน

จะต้องมีความสมเหตุสมผล ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นในฉากหนึ่ง จะต้องมีความสัมพันธ์ หรือสืบเนื่องมาจากฉากอื่น การวางโครงเรื่องเป็นการวางแผน หรือการกำหนดชะตาชีวิตของตัวละครแต่ละตัวให้มีเรื่องราว การกระทำ อุปสรรค ปัญหา และบทสรุปของชีวิต หรืออาจเป็นการ จัดลำดับสารให้อยู่ในรูปของการแสดงที่มีความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก (Protagonist) และตัวละครฝ่ายร้าย (Antagonist) การจัดลำดับสารดังกล่าวจะทำให้เชื่อมโยงเห็นสาระสำคัญของเรื่อง (Theme) ในที่สุด

2. ตัวละคร (Character) หมายถึง ตัวบุคคลที่ถูกสมมุติให้มีความสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือ ผู้กระทำ หรือผู้แสดงเรื่องราวต่าง ๆ และได้รับผลจากการกระทำเหล่านั้นในบทละคร ซึ่งตัวละครโดยหลักใหญ่แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. ตัวเอก (Protagonist) เป็นตัวละครที่มีความสำคัญของเรื่อง ซึ่งจะมีความคิดอุดมการณ์อย่างแน่วแน่ที่จะเอาชนะอุปสรรค และข้อขัดแย้ง ลักษณะเช่นนี้ทำให้ตัวเอกเป็นวีรบุรุษวีรสตรีในสายตาของผู้ชม
2. ตัวร้าย (Antagonist) เป็นตัวละครที่ขัดขวางการกระทำของตัวเอก และทำให้เกิดข้อขัดแย้งและพัฒนาข้อขัดแย้งนั้นให้ลุกลามออกไป ลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้ชมมองเห็น ตัวละครนี้เป็นตัวเลวร้าย และเห็นแก่ตัว
3. ตัวประกอบ (Related Characters) เป็นตัวละครที่ช่วยสนับสนุนให้โครงเรื่องพัฒนาไปสู่จุดสูงสุดของเรื่อง (Climax) มีหน้าที่ช่วยพัฒนาตัวละครสำคัญในเรื่อง

บุคลิกตัวละครที่ดีจะต้องมีพัฒนาการ คือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางความคิด อุปนิสัยใจคอ ตลอดจนทัศนคติต่อเรื่องราวต่าง ๆ แต่การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล

3. สาระของเรื่อง (Theme) หมายถึง ความคิดรวบยอด หรือแก่นของเรื่อง เป็นข้อคิด สาระสำคัญ หรือแนวปรัชญาที่ครอบคลุมเนื้อหาสาระทั้งหมดของละคร ที่บทละครแต่ละเรื่องนำมาเสนอต่อผู้ชม ความคิดสำคัญหรือสาระสำคัญนี้ จะพัฒนาตามสถานการณ์ในละคร ซึ่งจะแสดงออกมาทางการวางโครงเรื่อง และลักษณะตัวละคร ความคิดสำคัญหรือสาระของละครจะบอกให้ทราบถึงจุดมุ่งหมายของ บทละคร และเป็นข้อคิดที่ผู้ชมจะนำมาเก็บไว้ใช้ประโยชน์แก่ตนได้ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับเงื่อนไข ของความเป็นมนุษย์ สาระของละคร จึงเป็นความคิดที่เป็นสากลที่สามารถปรับใช้กับสภาพทั่วไปได้

4. ภาษา (Diction) หมายถึง ภาษาในละคร ได้แก่ คำพูดที่ใช้ในละคร ชื่อเรื่อง ชื่อตัวละคร และบทสนทนา ตลอดจนการกำหนดทิศทางบนเวที (Stage direction) ภาษาในละครจะสื่อสารข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ไปยังผู้ชม บทสนทนาจะเป็นทางที่ตัวละครแสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกออกมาเป็น วจนสาร ซึ่งเป็นศิลปะของการถ่ายทอดเรื่องราวหรือความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางคำพูดของตัวละคร หรือบทเจรจาโดยภาษาพูดเพื่อการแสดงให้ผู้ชมดูไม่ใช่

สำหรับการอ่าน ซึ่งจะเป็นส่วนเสริมสร้างการแสดง และช่วยในการพัฒนาตัวละคร โครงเรื่อง ตลอดจนสาระของเรื่อง

ศิลปะการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำไปสู่การเขียนบทละครที่ดี แม้ว่าจะมีโครงเรื่อง ตัวละคร และความคิดที่ดี หากไม่มีศิลปะในการใช้ภาษา ก็ไม่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดให้ผู้ชมได้อย่างชัดเจนและน่าฟัง บทสนทนาที่ดีต้องให้เหมาะสมกับประเภทของเนื้อหาในแต่ละเรื่อง บ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของตัวละครที่จะพูด ความคิดอ่าน และอารมณ์ของผู้พูด ซึ่งทำให้ผู้ชมเข้าใจถึงตัวละครได้เป็นอย่างดี

5. เสียง (Sound) หมายถึง เสียงในละครทั้งหมด ได้แก่ เสียงพูดสนทนา (Verbal) เสียงเพลง หรือดนตรี (Song) และเสียงประกอบ (Sound Effect) หรือเสียงจากสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่เป็นอวัจนสาร (Verbal) ซึ่งเป็นสิ่งที่จะช่วยพัฒนาโครงเรื่อง และสาระของเรื่อง เสียงที่นำเสนอในละครจะต้องถูกเลือกสรรเพื่อก่อให้เกิดการกระตุ้นอารมณ์ และสร้างจินตนาการของคนดู

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหารแบบ POSDCORB

วรรณพรณ รัชชช (2555) ได้กล่าวถึงงานของผู้จัดการกองถ่ายภาพยนตร์เป็นงานที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนหลายฝ่ายทั้งระดับผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาตลอดจนผู้คนจากหน่วยงานนอกองค์กรที่ต้องมาประสานการทำงานร่วมกันดังนั้นผู้จัดการกองถ่ายภาพยนตร์จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเรียนรู้การบริหารจัดการกับสถานการณ์ต่างๆให้ลงตัวไม่ว่าจะเป็นการบริหารคนงบประมาณอุปกรณ์เครื่องมือและการแก้ไขปัญหาการตัดสินใจเพื่อให้ภารกิจเหล่านั้นบรรลุตามเป้าหมายให้จงได้

กูลิคและเออร์วิกได้รวบรวมแนวคิดทางด้านการบริหารต่างๆเอาไว้ในหนังสือชื่อ “Paper on the Science of Administration) โดยเสนอแนวคิดกระบวนการบริหารซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีชื่อว่า “POSDCORB” ภาระหน้าที่ที่สำคัญของนักบริหาร 7 ประการคือ

1. Planning การวางแผนเป็นการวางแผนโครงการหรือกิจกรรมซึ่งเป็นการเตรียมการก่อนลงมือปฏิบัติเพื่อให้การดำเนินการสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีขั้นตอนการวางแผน 3 ขั้นตอนคือ

- 1.1 ประเมินหาโอกาสที่เป็นไปได้โดยพิจารณาจากทรัพยากรที่มีอยู่
- 1.2 กำหนดวัตถุประสงค์การดำเนินงานให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติ
- 1.3 กำหนดกลยุทธ์และหมั้นปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์

2. Organizing การจัดองค์การเป็นการกำหนดโครงสร้างขององค์การโดยพิจารณาให้เหมาะสมกับงานเช่นการแบ่งงาน (Division of Work) เป็นกรมกองหรือแผนกโดยอาศัยปริมาณงาน คุณภาพงานหรือจัดตามลักษณะเฉพาะของงาน (Specialization)

3. Staffing การจัดบุคลากรปฏิบัติงานเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรนั่นเองทั้งนี้เพื่อให้บุคลากรมาปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการจัดแบ่งหน่วยงานที่กำหนดไว้

4. Directing การอำนวยการเป็นภารกิจในการใช้ศิลปะในการบริหารงานเช่นภาวะผู้นำ (Leadership) มนุษยสัมพันธ์ (Human Relations) การจูงใจ (Motivation) และการตัดสินใจ (Decision making) เป็นต้น

5. Coordinating การประสานงานเป็นการประสานให้ส่วนต่างๆของกระบวนการทำงานมีความต่อเนื่องกันเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและราบรื่น

6. Reporting การรายงานเป็นกระบวนการและเทคนิคของการแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาตามชั้นได้ทราบถึงผลการปฏิบัติงานโดยที่มีความสัมพันธ์กับการติดต่อสื่อสาร (Communication) ในองค์กรอยู่ด้วย

7. Budgeting การงบประมาณเป็นภารกิจที่เกี่ยวกับการวางแผนการทำบัญชีการควบคุมเกี่ยวกับการเงินและการคลัง

รูปที่ 2.1 กระบวนการบริหาร POSDCORB

นอกจากนี้วิลเลียมเฮฟลีสได้กล่าวว่านักบริหารต้องรู้จักนำข้อมูลด้านต่างๆมาประกอบการวางแผนและบริหารการปฏิบัติงานของตนนักบริหารต้องอาศัยข้อมูลเพื่อช่วยสร้างความมั่นใจว่าการตัดสินใจในเรื่องต่างๆจะเกิดความผิดพลาดน้อยที่สุดดังนั้นในเรื่องการใช้ระบบข้อมูลเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นและกระบวนการตัดสินใจจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในการบริหารเป็นอย่างยิ่ง

กระบวนการแก้ปัญหา (Problem Solving Process) เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในการดำเนินงานเมื่อเกิดปัญหาแล้วจะต้องมีการตัดสินใจตามมาเสมอในการเลือกแนวทางแก้ปัญหาที่เหมาะสมโดยกระบวนการแก้ปัญหาก็เริ่มจากการกำหนดลำดับความสำคัญของปัญหาเพื่อสามารถเลือกแก้ไขปัญหานั้นที่จำเป็นและเร่งด่วนก่อนการที่นักบริหารจะค้นพบหนทางแก้ไขปัญหานั้นจะต้องค้นหาให้พบต้นเหตุของปัญหาให้ได้เสียก่อนจึงจะสามารถหาแนวทางขั้นต่อไป

การตัดสินใจ (Decision Making) เป็นเรื่องที่ต้องดำเนินการต่อเนื่องจากกระบวนการแก้ปัญหา ซึ่งข้อที่ต่างกันคือการแก้ปัญหาเป็นความพยายามที่จะแสวงหาคำตอบอย่างใดอย่างหนึ่งให้ได้ แต่การตัดสินใจคือการคัดเลือกเอาเฉพาะแนวทางใดแนวทางหนึ่งที่เหมาะสมที่สุดเพื่อยุติปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดและเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามที่ต้องการการตัดสินใจจะได้มากมาหลายครั้งในระหว่างกระบวนการแก้ปัญหาเช่นเริ่มจากผู้บริหารต้องตัดสินใจเลือกเป้าหมายที่ต้องการก่อนในขั้นต้นต่อมาก็ตัดสินใจเลือกใช้หรือจะเชื่อถือข้อมูลชนิดใดที่ได้มาซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็นต่อการวิเคราะห์เพื่อแก้ไขปัญหาต่อไปโดยกระบวนการตัดสินใจอาจกระทำโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลหรือทั้งองค์กรที่จะต้องตัดสินใจร่วมกันก็ได้

ผู้จัดการกองถ่ายภาพยนตร์จึงจำเป็นต้องเข้าใจหลักรัฐศาสตร์การบริหารการปกครอง สามารถบริหารควบคุมบุคลากรได้อย่างเกิดผลมีความเป็นผู้นำและมีความสามารถในการทำงานเป็นทีมมีจิตวิทยาในการทำงานร่วมกับผู้คนมากมายได้อย่างเข้าอกเข้าใจโดยใช้หลักการ ประนีประนอม โน้มน้าวหรือการต่อรองผลักดันเพื่อมุ่งสร้างประโยชน์โดยรวมอีกทั้งยังเป็นผู้จัดการกองถ่ายภาพยนตร์ที่สังเกตเห็นและเข้าใจถึงประโยชน์ของการสื่อสารเพื่อนำมาถ่ายทอดความคิดวิธีการสู่บุคคลต่างๆได้อย่างเหมาะสมถูกต้องตรงเป้าหมายและเกิดประสิทธิภาพจะทำให้ผู้จัดการกองถ่ายภาพยนตร์ผู้นั้นสามารถปฏิบัติงานที่ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ได้อย่างมีคุณภาพ สมตามเจตนารมณ์

การทำงานของผู้จัดการกองถ่าย มีหน้าที่รับผิดชอบตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมงาน (Pre-production) ต้องคอยวางแผนการเงิน ประสานงาน เตรียมงานกับทุก ๆ ฝ่าย การเดินทาง และหาที่พัก ไปจนถึงขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production) ต้องดูแลความเรียบร้อยภายในกองถ่าย ประสานงานกับทุกฝ่าย เมื่อเกิดปัญหาจะต้องแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้เกิดความล่าช้าในการถ่ายทำ เรียกว่าหน้าที่ ผู้จัดการกองถ่าย มีความสำคัญอย่างมาก แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการผลิตภาพยนตร์ ถือว่าเป็นแนวคิดที่สำคัญในการวิเคราะห์ และนำมาเป็นทฤษฎีในกรณีศึกษา ครั้งนี้